

Pelesz Alexandra

Tollak

Egy fekete, egy fehér.

Egy fekete, egy fehér.

A tollak puha kupacokban heverték az angyal lába előtt.

Egy fehér – jó vagyok. Egy fekete – rossz vagyok.

Lehet egy angyal egyáltalán rossz? És ha igen, ki szerint az?

Eszébe jutott egy kisfiú, akit az ünnepekkor látott. Sírva kiabálta az asztalnál, hogy nem szeretne enni a mákos bejgliből, mert az rossz! A szülei pedig értetlenül hallgatták, próbálták megérteni, de képtelen voltak rá, hiszen a mákos bejgli jó!

Egy fekete, egy fehér.

A toll-halmok egyre magasabbak lettek, az angyal szárnyai pedig egyre csupaszabbak. Már látszott a fehér, nem evilági bőr. Tudta, hogy képtelen lesz addig újra repülni, míg a tollai vissza nem nőnek, már ha egyáltalán visszanohetnek az angyaltollak. Hiszen ezt még soha, senki nem próbálta ki korábban. De neki ezt muszáj volt tudnia.

Mert csak neki voltak fekete-fehér szárnyai.

Csak ő nem tudta magáról eldönteni, jó-e, vagy rossz.

Felsejlett előtte két édesanya képe, akiket egy kávézóban hallgatott végig. Az egyikük hosszasan magyarázta, hogy ő mindent megenged a kamaszgyerekének, hagyja, hogy kipróbálja a cigarettát, megkínálja sörrel, és normális keretek között elengedi szórakozni a barátaival. Hogy tapasztaljon. Hogy a saját bőrén tapasztaljon, a saját szemével lásson, és ezeket a tapasztalatokat megbeszélhesse vele, az édesanyjával. A másikuk döbbenet hallgatta, és válaszként annyit mondott: rossz anya vagy. És jó anya vagyok, mert én óvom a gyermekemet.

Egy fekete, egy fehér.

A tollkupacokba néha belekapott a szél, ilyenkor úgy tűnt, mintha egy óriási álmofogó táncolt volna az angyal körül. A szárnyai már nem hasonlítottak egy angyal szárnyaira, inkább egy csupasz denevérére. Nem volt szép látvány. Visszataszító volt. Ha bárki meglátta volna, a megtestesült ördögöt látta volna benne, úgy festett, mint akinek hatalmas karmok nőttek ki a hátából. Az angyal ijesztő volt.

Mielőtt hátranyúlt, hogy az utolsó, mindent eldöntő tollat is kihúzza a szárnyából, eszébe jutott a két orvos, aki az ügyeletben az eutanáziáról vitázott.

– Nincs jogunk kioltani senki életét! Nem vagyunk mi Istenek! Az eutanázia elfogadhatatlan és rossz!

– Öt hónapja nézem a saját gyermekemet, aki a fájdalomtól eltorzult arccal fetreng egy kórházi ágyban, és tudom, TUDOM, hogy soha nem fog meggyógyulni! Bár azt mondanák az emberek, hogy az eutanázia jó!

Hangjuk visszhangot vert a kórház fehérre meszelt falai között.

Nehezen engedett a bőr, reccsenve szakadt ki belőle az utolsó toll.

Jó, vagy rossz?

Az angyal ott állt, megcsonkítva, körülötte táncolt a fekete-fehér álmofogó, ujjai között egy szürke toll pihent.